

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อเช้าวันที่ ๔ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ผู้หาธรรมต้องเห็นธรรม ผู้หาโลกต้องเห็นโลก

เราไม่ได้ไปวัดภูวามานานเป็นปีละมัง น่าจะปีสองปีแล้วไม่ได้ไป ไกลอยู่นะจากนี้ ไปวัดภูวามไกลอยู่ แต่ทางดี แม้จะเป็นป่าเป็นเขาก็กังคังอยู่ พระเวลานี้มีมากแล้ว เพราะเราส่งเสริมพระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ อย่างภูวามเป็นสถานที่เหมาะสมมากในการบำเพ็ญเพียรร้อยเปอร์เซ็นต์เลย เหมาะสมร้อยเปอร์เซ็นต์ เป็นอันดับหนึ่งของสถานที่ภาวนาหลายแห่งที่เป็นที่บำเพ็ญได้ดี

วัดภูวามดั้งเดิมจริง ๆ ท่านอาจารย์ฝันท่านผ่านที่นั่นเฉย ๆ ท่านไปเที่ยวกรรมฐาน ผ่านมาพักอยู่สองสามคืน ชาวบ้านเขามีสองสามหลังคาเรือน ท่านผ่านมาแล้วท่านอุทัยก็เลยไปอยู่ ไปอยู่ที่นั่นภาวนาดี ชาวบ้านเขาก็มีสองสามหลังคาเรือน จน ๆ ด้วย ท่านอยู่แล้วท่านสงสารเขาท่านก็จะไป ที่นี้เขามีความเคารพเลื่อมใสเป็นที่พึ่ง เป็นหัวใจของเขา เขาไม่ยอมให้ไป เรื่องราวเป็นอย่างนั้นนะ สองสามหลังคาเรือน ท่านจะไปสงสารเขา เขาไม่ยอมให้ไป สุดท้ายก็เลยอยู่สืบต่อเนื่องกันมาเรื่อยเป็นปี ๆ มา เขาไม่ยอมให้ท่านไป

เราก็ได้ทราบมาเป็นเวลานาน พอได้จัดหะเราไปได้ดู แต่ก่อนยังหนุ่มน้อย กำลังวังชาไม่เป็นปัญหาอะไรเลย พอหลงรับเข้าเลย เที่ยวดู สถานที่เหมาะสมตลอดเลย นั่นละเรื่องที่จะมีพระมากขึ้นก็เพราะเหตุนี้ พอไปเห็นเป็นสถานที่เหมาะสม อันดับหนึ่งของสถานที่ภาวนาเราจึงได้ส่งเสีย ตั้งแต่นั้นมาก็เปิดโอกาสให้ท่านอุทัย พระองค์ไหนที่ท่านตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เอา บอกให้มา ว่าอย่างนั้นเลย เราจะรับเลี้ยง เรื่อยมาเลย ตั้งแต่นั้นจึงได้ส่งอาหารมาเป็นประจำ

ราววันที่ ๒๖-๒๗ เขาไปส่งอาหาร เรากะให้พอ แม้กรรมฐานแถวนั้นจะมาอยู่ตามนั้นแล้วมาติดต่อขออาหาร เราเปิดให้เลย เพราะเราไม่สามารถจะไปเที่ยวส่ง..รถจะไปซอกแซกไม่ได้ ไปถึงที่เท่านั้น เอววงไว้นั้น เอาเผื่อไว้เลยเชียว ตลอดจนกระทั่งทุกวันนี้ พระจึงมีหลายองค์ ดูเหมือนไม่ต่ำกว่า ๒๐ อย่างน้อยไม่ต่ำกว่า ๒๐ ดูเหมือนตั้งจุดศูนย์กลางไว้ ๓๐ ท่านอุทัยคงจะตั้งจุดไว้ ๓๐ กว่ามี พระสัจจรูปไปบางที่ถึง ๕๐ ก็มี ให้พวกญาติโยมบ้านสามสี่หลังคาเรือนมาจัดทำอาหารให้ เราส่งให้อย่างสมบูรณ์แต่ละเดือน ๆ

คือไปทุกเดือน เราอยู่ไม่อยู่ก็ตามเราสั่งเด็ดขาดไว้แล้ว อาหารให้พอ ไปแต่ละเที่ยวรถสี่คัน หกล้อก็มี สี่ล้อสามคัน หกล้อคันหนึ่ง บองขึ้นเต็มหมดเลย อยู่ตั้งแต่นั้นมาจนกระทั่งปานนี้ละ ดูไม่ต่ำกว่า ๒๐ องค์ อย่างน้อย ๒๐ ไม่ต่ำ สถานที่วิเวกดีหมด

เราไปเที่ยวดูหมด อยู่ที่ไหนอยู่ได้ทั้งนั้น พอค่ามาก็เปิดเทปฟัง เทปครูบาอาจารย์ทั้งหลายละมานั้น ส่วนมากมักจะเราเป็นแนวหน้าเทปก็ดี พอค่าท่านก็มาชุมนุมกันที่กุฏิแล้วเปิดเทปฟัง อย่างน้อย ๑ กัณฑ์ เสร็จแล้วองค์ไหนจะลุกไปก็ไป ไม่ไปจะนั่งภาวนาต่อก็ได้

นี่ก็ดู ๒๐ กว่าปีแล้ว ตั้งแต่เราส่งพ.ศ.เท่าไรไม่รู้ จำไม่ได้นะ เรียกว่า ๒๐ กว่าปีละ ดูเหมือน ๒๕ ปีแล้วมั้ง สง่เรื่อย ถ้าเราไม่ตายสง่เรื่อย นี่เป็นวัดที่เราส่งเสริมเห็นสถานที่เหมาะสม การภาวนาสวดทุกด้านทุกทาง เราส่งเสริมท่านให้นำอาหารไปส่งให้ทุกเดือน เดือนละสี่คันรถไปให้ท่านเพียงพอ พวกข้าวสาร น้ำตาล เครื่องกระป๋องกระป๋องอะไรเหล่านี้ ให้พอ เรากำหนดไว้เผื่อไว้ เวลาวัดนี้มาติดต่อก็คือให้ท่านไปอย่างนั้นเป็นประจำ เราส่งเสริมพระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ

วัดนี้เรียกว่าเราเลี้ยงดูทั้งวัดเลย ดูตลอดมา ท่านก็อยู่ดูไม่ต่ำกว่า ๒๐ อย่างน้อยไม่ต่ำกว่า ๒๐ องค์เป็นประจำเลย สถานที่นั่นสงบมากทีเดียว ทำเลนั้นเป็นทำเลภาวนาองค์ไหนจะอยู่ที่ไหนอยู่ได้หมด ภาวนาให้ได้เห็นธรรมซี เห็นตั้งแต่โลกความสกปรก โสภม ตา หู จมูก ลิ้น กาย จิต คลุกเคล้ากันกับความสกปรกทั้งวันทั้งคืนตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ ที่จะมีธรรมเข้าแทรกไม่ค่อยมี พระที่ท่านปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรมจริง ๆ เรายิ่งต้องส่งเสริมท่านให้ท่านอยู่สบาย ๆ ภาวนา

เราก็เคยได้รับความทุกข์มามากแสนสาหัส เรื่องทุกข์เกี่ยวกับเรื่องภาวนาอยู่ในป่าในเขา เป็นเวลา ๙ ปีเต็มเลย ตั้งแต่ออกแนวรบถึง ๙ ปี สมบุกสมบันมากที่สุดเพราะนิสัยนี้เป็นนิสัยที่ผาดโผนโจนทะยาน มันเอาจริงเอาจังทุกอย่าง ถ้าลงได้ทำอะไรแล้วเอาให้ขาดสะบั้นไปเลย อาณิสสรแห่งความจริงจึงนี้จะได้พอมีธรรมในใจบ้างมาสอนโลกนะ ไม่ปรากฏว่าได้อ่อนแอที่ไหนทำความพากความเพียร ตั้งแต่ออกจากพ่อแม่ครูจารย์มันไปแล้ว ได้ฟังธรรมจากท่านอย่างถึงใจแล้วเอาอย่างเต็มเหนี่ยวตลอดมาเลย ไม่หยุดไม่ถอย ไปกรรมฐานองค์เดียว ๆ ไม่ให้ใครมายุ่งเรา ป่าช้ำอยู่กับเราคนเดียว เป็นอย่างนั้นตลอดมา

เพราะฉะนั้นจึงทุกข์มาก การประกอบความเพียรนี้ทุกข์มากจริงๆ อยู่ในป่าในเขาเป็นผ้าขี้ริ้วห่อบุตรห่อคู ยังไม่มีผ้าขี้ริ้วห่อทอง สุตท้ายก็เป็นผ้าขี้ริ้วห่อทองขึ้นมาได้ เพราะความสมบุกสมบันในการประกอบความพากเพียร ในครั้งพุทธกาลองค์ไหนบวชแล้วเข้าป่าเข้าเขา ครั้งพุทธกาลเป็นอย่างนั้น ขึ้น รุกขมูลเสนาสน์ เลย บรรพชาอุปสมบทแล้วให้ท่านทั้งหลายไปอยู่ตามรุกขมูลร่มไม้ในป่าในเขา ตามถ้ำเงื่อมผา ป่าช้าป่ารกชัฏ ที่แจ้งลอมฟาง อันเป็นที่ปราศจากสิ่งรบกวนทั้งหลาย ให้ท่านทั้งหลายอุตสาห์พยายามอยู่และบำเพ็ญในสถานที่นั้นตลอดชีวิตเถิด อนุศาสน์ท่านสอน

ใครบวชมาแล้วต้องได้รับอนุศาสน์ข้อนี้ ให้อยู่ในป่าในเขาตลอดมา พระผู้
 เช่นนั้นละพระผู้ทรงอรรถทรงธรรม ส่วนมากท่านตายไปแล้วอัฐิท่านกลายเป็นพระ
 ธาตุๆ ตีตราความเป็นพระอรหันต์เลยละ ถ้าลงอัฐิกลายเป็นพระธาตุแล้วตีตราเป็นพระ
 อรหันต์เลย เปิดเผย ถ้าลงอัฐิกลายเป็นพระธาตุแล้วเรียกว่าเปิดเผยเต็มที่แล้ว ปิดไม่
 อยู่แล้ว อยู่ภายในของท่านจิตก็บริสุทธิ์ บรรดาพระกรรมฐานท่านอยู่ที่ไหนท่านรู้กันนะ
 องค์ไหนภูมิจิตภูมิธรรมเป็นอย่างไรๆ ท่านรู้กัน ท่านเข้าถึงกันเสมอ

ทางด้านภายนอกออกไปแล้วท่านก็เหมือนไม่รู้ไม่ชี้อะไร อยู่ในป่าในเขาท่าน
 ภาวนา สนทนากันนี้ลืมนิดลืมนิดมันเพลินในการภาวนา ในการคุยกันเรื่องอรรถเรื่อง
 ธรรม เป็นอย่างนั้นละ เดียวนี้จะไม่มีแล้วนะพระที่จะทรงมรรคทรงผลอย่างนั้น เพราะ
 พระที่เข้าอยู่ในป่าในเขามีน้อยมากทีเดียว มีแต่อยู่ในตลาดลาดเลา กระจุกหมูกระจุกวัว
 แขนงคอกเต็มไปหมด พระทั้งองค์ไม่เห็น เห็นตั้งแต่กระจุกหมูกระจุกวัวแขนงคอก เรื่อง
 ธรรมที่จะแทรกในใจไม่มี ผู้หาธรรมต้องเห็นธรรม ผู้หาโลกต้องเห็นโลก ความ
 สกปรก-ความสะอาดมีอยู่ด้วยกัน

จิตใจถ้าชำระแล้วก็สว่างงาม ไม่มีอะไรในโลกนี้จะสว่างงามยิ่งกว่าใจที่ฝึกฝนอบรม
 จนถึงขั้นบริสุทธิ์แล้วสว่างจ้าตลอดเวลา นี่ละใจมีอำนาจมากด้วยนะ จิตใจคลุกเคล้าไป
 ด้วยมูตรด้วยคุณนี่มันเต็มโลกเต็มสงสาร พอพูดเรื่องการปฏิบัติภาวนาเพื่อมรรคเพื่อ
 ผลนี้พวกมูตรพวกคุณมันไม่เชื่อกัน มันจะเชื่อแต่มูตรแต่คุณเท่านั้น เรื่องอรรถเรื่อง
 ธรรมที่เป็นความสะอาดสว่างงามเป็นสิ่งอัศจรรย์มันไม่ค่อยสนใจปฏิบัติ เพราะฉะนั้น
 โลกมันถึงร้อน ร้อนทั้งเขาทั้งเรา

ถ้าต่างคนต่างปฏิบัติธรรม มีธรรมในใจแล้วก็มีเบรกห้ามล้อ มันไม่เตลิดเปิด
 เปิง พออยู่พอเป็นพอไป แม้ฆราวาสความโลภก็ไม่เกินเหตุเกินผล นี่คือไม่มีธรรม
 นั้นเอง ปล่อยให้กิเลสพาปั่นมันก็ปั่นหาตั้งแต่ความโลภ ความโลเลไม่รู้จักเป็นจักตาย
 ครั้นเวลาจะตายก็ป่าช้ามีเท่ากันกับคนเราธรรมดานี้แหละ แต่จิตมันเหมือนไม่มีป่าช้า
 นะ มันติดมันดิน มันเพลินมันเพลิน อันนั้นก็ดี อันนี้ก็ดี ทะเยอทะยานหาที่จับสั่นไม่ได้
 ต้องเอาป่าช้าตัดสินกันทีเดียว ตายแล้วไปที่ไหนหมด นั่น เอาป่าช้าตัดสินพวกนี้ มันไม่
 รู้จักตายนะ

ผู้ที่ท่านมีธรรมในใจท่านเรียนรู้หมดเลย เรียนรู้จริงๆ พูดจริงๆ ใครจะว่าบ้าก็
 ว่า เราไม่เคยสนใจกับโลกสกปรกนี้เลย มีแต่ธรรมชาติที่สว่างจ้าตลอดทั้งวันทั้งคืน ยืน
 เดินนั่งนอน จำอยู่อย่างนั้นตลอดอิริยาบถ นี่เราสนใจแต่ธรรมประเภทนั้น เมื่อเข้ามาถึง
 ใจแล้วก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ ไม่ว่ายืนว่าเดินว่านั่งว่านอนสว่างจ้าอยู่ตลอดเวลา นั่นละ
 ธรรมเมื่อได้ชักฟอกความสกปรกออกหมดแล้วเป็นอย่างนั้น

ให้พากันตั้งใจภาวนานะ พวกอยู่ในครัวนี้พวกเรื่องมาก เราฟังอยู่ภายนอกนี้มัน ฟังไม่ค่อยได้ละ แต่ใช้หูหนวกตาบอดเอา ภายในวงพระนี้ไม่ค่อยมีเรื่องมีราว แต่ใน ครัวมีตลอด ไม่ทราบว่าเป็นอย่างไร โอ้ เราก็อายุขัย อนิจจังนะ มาที่มาเองนะนั่น เราไม่ได้ เชื้อเชิญมา ครั้นมาแล้วก็มากัดฉีกกัน เหย้ากันเรื่องนั้นเหย้ากันเรื่องนี้ ดูกันดูแต่เรื่องเพ่ง โทษเพ่งกรรมกัน นักภาวนาทำไมจึงดูอย่างนั้น

ดูกันดูด้วยอรรถด้วยธรรม ดูด้วยความเมตตา ดูด้วยความเห็นอกเห็นใจกัน ให้ อภัยกัน มันถึงถูกสำหรับผู้ภาวนา แต่นี่มาเพ่งโทษเพ่งกรรม เห็นกันบ๊อบคอยมองดูแต่ ความชั่วของคนอื่น ความผิดพลาดของคนอื่น ความชั่วของตัวเองไม่ยอมดู นี่ละมันเสีย ตรงนี้ละนักปฏิบัติเรา ถ้าดูหัวใจตนเองแล้วหัวใจนี้ละเป็นอันธพาลเท่านั้นพอ ไม่ต้อง ไปดูใคร ดูเจ้าของ ดูอันธพาลตัวนี้จับสิ้นแล้วดูภายนอกจะเป็นอย่างไรๆ ก็มีแต่ให้อภัย กัน เมตตาสงสารกันเท่านั้น ดูแบบกิเลสตัณหาเข้ามาเต็มหัวใจนี้มันก็เป็นแต่บุตรแต่ คุตทั้งนั้นละ ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th
 สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*
 และเครือข่ายทั่วประเทศ